

enkelte Sognemenighed, hvorved denne erholder et Organ, gennem hvilket den kan træde frem." — Biskoppen over Fyns Stift erklærer, at han i det hele og store kan give Udkastet sin Tilslutning, og de Bemærkninger, han i øvrigt fremsætter, ere ikke af principiel Natur. — Biskoppen over Viborg Stift, der som bekendt var Medlem af det kirkelige Udvalg, henstiller, at Forslaget omredigeres saaledes, at det faar Form som det af det kirkelige Udvalg udarbejdede Forslag til en Menighedsraadslov. — Biskoppen over Aalborg Stift udtaler i Indledningen til sin Erklæring: „Ligesom jeg anser Fremskaffelsen af Menighedsraad for en højst gavnlige og under Tidernes Vilkaar næsten nødvendig Foranstaltning til Folkekirken Beyarelse og det kristne Menighedslivs sunde Trivsel indenfor dens Rammer, saa anser jeg ogsaa det foreliggende Lovudkast for i det hele vel skikket til at danne Udgangspunkt for den lovhjæmlede Samvirken mellem Præstestand og Lægstand, som er Betingelsen for, at der kan komme Klarhed over, hvorledes de aandelige Vilkaar og Tilstande i Folkekirken virkelig ere, og Fasthed over de Ordninger, som dels skulle sikre den gode Kirkearv fra Fædrene, dels støtte og fremme Menighedslivets Fremskridt indenfor Folkekirken Rammer.“ De øvrige Bemærkninger, som denne Biskop fremsætter til de enkelte Paragraffer, ere ikke af principiel Natur. — Biskoppen i Ribe Stift udtaler sig om et Punkt, der, som det høje Tings Medlemmer ville erindre fra i Fjor, var et Stridspunkt, de saakaldte kirkelige Garantier, Spørgsmaalet om Betingelserne for Valgret til Menighedsraadene og Valgbarhedsbetingelserne. Med Hensyn hertil udtaler Biskoppen, at han i det hele kan tiltræde Forslaget, men han nævner udtrykkeligt, at han ikke mener, at en Skærpelse af de i Lovforslagets §§ 4 og 11 foreskrevne Valgrets- og Valgbarhedsbetingelser vil medføre nogen Værdiforøgelse med Hensyn til de Medlemmers Kvalifikationer, der faa Valgretten eller blive valgte ind i Menighedsraadene. Med andre Ord han tillægger ikke dette Krav, der var rejst med saa stor Styrke under Forhandlingerne i dette Ting i Fjor om skærpede Bestemmelser i saa Henseende, nogen Betydning. — Biskoppen over Lollands Stift, som ogsaa var Medlem af det kirkelige Udvalg, udtaler i en ret skarp Form, at han maa anse det for en Uret overfor Kirken, hvis man, det være sig fra Regeringens Side eller ved privat Initiativ, fremlægger et Lovforslag om Menigheds-

raad og deri gaar udenfor de Forslag, der vare udarbejdede i det kirkelige Udvalg. Biskoppen kan altsaa ikke for nærværende slutte sig til eller anbefale det foreliggende Forslag, men dog siger han i Slutningen af sin Betænkning: „Endnu skal jeg tillade mig at tilføje, at jeg betragter hele Menighedsraadsinstitutionen som et naturligt og efter Omstændighederne gavnligt Led i den folkekirkelige Udvikling. Jeg kan kun ønske, at den igen maa komme til at træde i Kraft. I min egen Embedsvirksomhed har jeg siden dens Ophør savnet den. Men med Betænkkelighed vil jeg se paa dens Indførelse, om denne skal ske alene som foreslaaet i det fremsendte Udkast.“ — Biskoppen over Aarhus Stift udtaler angaaende disse Paragraffer, som jeg altsaa berører i Øjeblikket, og som ere enslydende med Forslagets Bestemmelser i Fjor, at selv om der er Enkeltheder, hvori han ikke kan være enig, maa han i det hele „anse Genindførelsen af Menighedsraad for en gavnlige og derfor ønskelig Foranstaltning.“

Disse biskoppelige Erklæringer findes altsaa in extenso som Bilag til Lovforslaget, og jeg skal tillade mig at udtale som min Opfattelse af dem, at Flertallet af Biskopperne ønsker at faa indført Menighedsraad ogsaa efter det Forslag, jeg har den Ære at forelægge her.

De 4 nye Paragraffer, Lovforslaget indeholder, omhandle den enkelte Menigheds Ret til at medvirke ved Rejsning af Klager over en Præst, man kunde ogsaa sige, til at medvirke, hvor Spørgsmaalet bliver om en Præsts Afskedigelse. Paragraffernes Indhold er i Hovedsagen i Overensstemmelse med det kirkelige Udvalgs Forslag til en Omordning af den kirkelige Retspleje. Jeg vilde gerne nævne som en Ting, der for mig spiller en stor Rolle med Hensyn til Indholdet af disse Paragraffer, at der deri er hævdet det samme, som Ministeriet i afvigte Sommer under de urolige kirkelige Forhold har hævdet som sin Opfattelse, at naar Talen bliver om rent andre kirkelige Anliggender, maa Ministeriet ikke anse sig for kompetent til at afgøre Spørgsmaalet. Jeg mener, at der er to Faktorer, der saa maa blive de afgørende. Den ene er den Menighed, hvori Præsten tjener, den anden er vedkommende Præsts to kirkelige Tilsynsmænd, Provsten og Biskoppen. Dette har ogsaa fundet sit Udtryk i disse Paragraffer, idet det nemlig udtrykkeligt fremhæves i Lovforslagets § 35, at naar Talen bliver om at anklage